ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

Η Ειρήνη Ηλιοπούλου περιπλανιέται στην Ονειρολάνδη

Ένα ζωγραφικό ταξίδι σε τόπους πλασμένους από ουτοπίες και επιθυμίες

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Δέντρο και κούνιες το φθινόπωρο», λάδι σε πανί, 2018, 86 χ110 εκ.

11.12.2021, 13:11

Στέφανος Τσιτσόπουλος

7' ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Συνέντευξη με τη ζωγράφο Ειρήνη Ηλιοπούλου για την έκθεσή της Τόποι Επιθυμίας στην γκαλερί Σκουφά.

Αθέατοι, αγνοί, άγνωστοι, αναπάντεχοι. Θα συναντήσετε τους είκοσι τρεις ουτοπικούς Τόπους Επιθυμίας της Ειρήνης Ηλιοπούλου στην γκαλερί Σκουφά.

Οι μεγάλοι πίνακές της με λάδια και ακουαρέλες είναι το ταξίδι της ζωγράφου σε μια γη όπου το αληθινό και το ονειρικό ορίζουν μια χώρα-διάθεση, με τις γεωγραφικές συντεταγμένες της να βρίσκονται κάπου ανάμεσα στη στεριά και τη θάλασσα, στον νου και την πραγματικότητα, στην επιθυμία και τα μη όρια της. Η Ειρήνη Ηλιοπούλου χρόνια τώρα είναι σαν να κατοικεί εδώ, ή να πηγαινοέρχεται τακτικά. Εκτός από τα μεγάλα έργα θα δείτε και τις τριάντα πέντε μικρές ακουαρέλες της, με το σύνολο των έργων να μου προξενεί μια τρομακτικής έντασης **νοσταλγία για έναν χαμένο παράδεισο**, όπου η αθωότητα και το άσπιλο της ομορφιάς του βοούν πως πιθανότατα κάποτε να είχα βρεθεί και εγώ εδώ. Περισσότερα για τους Τόπους Επιθυμίας της από την ίδια τη ζωγράφο που κατέχει και τα κλειδιά τους.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Τροχόσπιτο», λάδι σε πανί, 2020, 120 χ185 εκ.

Οι Τόποι Επιθυμίας είναι η ανάμνηση αληθινών τόπων που κατοικήσατε ή είναι ιδεατοί, ουτοπικοί τόποι που κατοικείτε εντός τους εν είδει μιας παράλληλης πραγματικότητας, στην οποία δραπετεύετε κάθε φορά που νιώθετε την ανάγκη να αποφορτιστείτε από το εδώ και το τώρα;

Είναι όλα μαζί και πάνω από όλα είναι αυτό που μεταπλάθεται από τα αρχικά ερεθίσματα - τα οποία μπορεί να είναι, οπτικά η βιωματικά ή τόποι που επιθυμήσαμε να δούμε ή νοσταλγήσαμε ή φανταστήκαμε – και γίνεται εικαστική γλώσσα, αποκτώντας μορφή και σώμα πάνω στο τελάρο. Οι τόποι επιθυμίας μου είναι ίσως και τα τελάρα τα ίδια, οι πίνακες προτού γίνουν πίνακες. Είναι ο αχανής τόπος του τελάρου όπου ζυμώνονται όλες οι μεταμορφώσεις γύρω από τα αρχικό ερέθισμα. Στο εργαστήριο, στον χώρο που ζω σε μια παράλληλη πραγματικότητα, δουλεύω καθημερινά. Ο τρόπος αυτός ζωής είναι εσωτερική ανάγκη και ευτυχώς δεν περιμένω να συμβεί κάτι για να αρχίσω να δουλεύω, το κάνω εγώ να συμβεί. Η διαδικασία φόρτισης – αποφόρτισης είναι αδιάκοπη, είναι ο ρυθμός που σου επιβάλλει το εργαστήριο.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Κάσος 1», μολύβι, ξηρό παστέλ, κάρβουνο, ακουαρέλα, 2019, 100 χ130 εκ.

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

ΕΛΛΑΔΑ

Ποιος είναι ο Γιώργος Σταμάτης;

Δήμητρα Γκρους

ΘΕΑΤΡΟ - ΟΠΕΡΑ

Χάρης Ρώμας: Ο δημοφιλής σκηνοθέτης και ηθοποιός εξομολογείται

Πηνελόπη Μασούρη

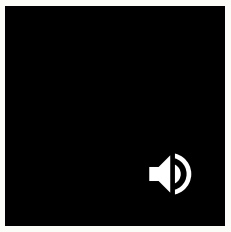

ΕΛΛΑΔΑ

Η βραδιά που συνάντησα τον τέως βασιλιά Κωνσταντίνο σε μια βίλα του Παλαιού Ψυχικού

Άρης Σφακιανάκης

ΠΡΟΣΦΑΤΑ

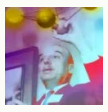

Τι μαθαίνουμε από τη συλλογή δεδομένων για την Αθήνα; Η έρευνα του Κωνσταντίνου Δοξιάδη συνεχίζεται

A.V. Team

Αρέθουσα: Το Αρχαιολογικό Μουσείο Χαλκίδας

Τάκης Σκριβάνος

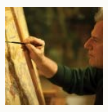

Ο Δημήτρης Λιντζέρης σε μια «Κατάθεση ψυχής»

Βασίλης Βενιζέλος

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Κρινάκια το απόγευμα», λάδι σε πανί, 2020, 100 χ150 εκ.

Ακουαρέλες, λάδια, τελάρα και παστέλ δημιουργούν έναν ιμπρεσιονισμό που παλαντζάρει μεταξύ αλήθειας και ονείρου. Οι περισσότεροι από τους ήρωές σας είναι παιδιά και ζωάκια, νερά και άνθη, όλα τους φιλτραρισμένα μέσα από μια παραδείσια, πρωτόπλαστη, θα την αποκαλούσα, αθωότητα.Ήταν μια ανάγκη σας να δημιουργήσετε κάτι άσπιλο, ανέγγιχτο και αμόλυντο από την αρρώστια του θανάτου και όλα τα σχετικά με τους εγκλεισμούς, τον ιό και τον κίνδυνο στον οποίο τελούσατε όπως όλοι όσοι ήμασταν εκτεθειμένοι τον καιρό της καραντίνας;
Ο κύκλος αυτής της τελευταίας δουλειάς κράτησε τέσσερα χρόνια. Η πανδημία ήταν τα δύο τελευταία. Δούλευα όπως δουλεύω πάντα, αφήνοντας την πραγματικότητα έξω από το εργαστήριο. Άλλωστε ό,τι συμβαίνει «τώρα» στη ζωγραφική εμφανίζεται μετά από πολύ καιρό. Όλα στη ζωγραφική λειτουργούν υπόγεια και εμφανίζονται σε ανύποπτο χρόνο. Όμως επειδή όλα λειτουργούν υπόγεια, την περίοδο του εγκλεισμού, χωρίς να το καταλάβω, οδηγήθηκα σε μια ατμόσφαιρα αισιοδοξίας, και το διαπίστωσα όταν είδα τα έργα μου κρεμασμένα στην γκαλερί και τις αντιδράσεις των ανθρώπων. Σίγουρα ενστικτωδώς κινήθηκα στο να ξορκίσω με τον τρόπο μου τον εφιάλτη και την απειλή και να ζήσω στο εργαστήριο σε ένα τόπο ουτοπικό και όχι δυστοπικό. Κάποιες από αυτές τις «άσπιλες» παρουσίες, όπως λέτε, μάλλον έχουν να κάνουν με ένα μακρινό νησί, όπου περνώ τα καλοκαίρια τα τελευταία χρόνια και έχουν εισβάλλει στη ζωγραφική μου.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Βόλτα με καραβάκι», λάδι σε πανί, 2019, 140 χ 220 εκ.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Στην παραλία», κάρβουνο, ξηρό παστέλ και ακουαρέλα σε πανί, 2020, 100 χ130 εκ.

Το νερό και το μπλε του, όπως και το πράσινο της φύσης αποτελούν κάποιου είδους χρωματικούς συμβολισμούς που σας βοηθούν να μεταφράσετε κάποια από τα συναισθήματά σας;
Το νερό, είτε ως θάλασσα, είτε ως ποτάμι, είτε στάσιμο, είναι από μόνο του πολύ δυνατός συμβολισμός, τόσο στη ζωγραφική όσο και στη λογοτεχνία και την ποίηση. Μια θάλασσα ή ένα ποτάμι μπορεί να είναι κίτρινο, ροζ, πορτοκαλί. Το μπλε είναι αρχετυπικό και στοχαστικό. Όμως με τους συμβολισμούς δεν τα πάω πολύ καλά. Ο συμβολισμός έχει να κάνει με πρόθεση αν μπει εξ αρχής ως στόχος. Προσέχω να αποφεύγω να βάζω ακλόνητο στόχο από την αρχή μέχρι το τέλος μιας εικόνας. Αφήνομαι να οδηγηθώ από τη ζωγραφική και, αν προκύψουν στοιχεία συμβολισμού, να αναδυθούν μέσα από αλλεπάλληλα στρώματα δουλειάς. Το ίδιο και με τα πράσινα. Όλα τα πράσινα της φύσης που έχουν χαϊδέψει τα μάτια μας ξεπηδούν αυθαίρετα στο τελάρο και ψάχνουν να ανταποκριθούν στην επιθυμία μας, να συμπορευτούν και να μετουσιωθούν ή να την ακυρώσουν.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Κατάρτι», λάδι σε πανί, 50 χ 70, 2020 εκ.

Παρ' όλα αυτά έχω την αίσθηση πως, πίσω από κάποια από τα ειδυλλιακά φυσικά σας τοπία, κάτι μοιάζει να παραμονεύει, αόρατο, αλλά παρόν σαν αίσθηση. Είναι ιδέα μου ή όντως και επί τούτου αφήνετε να υπονοείται αυτού του είδους η (πιθανή) εισβολή;
Ο υπαινιγμός παίζει μεγάλο ρόλο στη ζωγραφική μου, παρ' όλα αυτά, τίποτα δεν γίνεται σκόπιμα. Η πρόθεση θα ήταν δεσμευτική. Ακυρώνει όλη τη διαδικασία του ψαξίματος για το καινούργιο και το άγνωστο. Η αίσθηση της ανησυχίας που υποβόσκει σε πολλά έργα μου έχει να κάνει με τα υπαινικτικά στοιχεία του έργου. Προτιμώ να μη λέω όλη την «αλήθεια». Αφήνω το έργο να τελειώσει στο βλέμμα του θεατή και να το ερμηνεύσει με τη φαντασία του. Πολλές φορές αρχίζουμε κάτι και στην πορεία κάνουμε πράγματα αντίθετα από αυτό που έχουμε στο μυαλό μας και μέσα από αυτές τις ρωγμές των διαδοχικών φάσεων δραπετεύει ο υπαινιγμός. Έτσι είναι η φύση της ζωγραφικής.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Αιώρα», ακουαρέλα και ξηρό παστέλ σε πανί, 2020, 100 χ160 εκ.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Ίριδες», λάδι σε πανί, 2020, 153 χ 220 εκ.

Σχετικό Άρθρο

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

Ο Αλέξανδρος Γεωργίου σε έναν αινιγματικό τόπο και χρόνο

Στέφανος Τσιτσόπουλος *19.12.2021, 11:13*

Ας φύγουμε από την Αθήνα του τώρα και ας γυρίσουμε στη Γαλλία του τότε. Τι θυμάστε από τα χρόνια στο Παρίσι και τη μαθητεία σας δίπλα στον Κρεμονίνι; Θα ήθελα επίσης να ανακαλέσετε εκείνες τις στιγμές που κατοικούσατε σε ένα θέατρο, το οποίο και απεικονίσετε, όπως και να θυμηθείτε τα πρώιμα έργα σας. Και έπειτα, επιστρέφοντας πάλι στο τώρα, θα ήθελα να κάνετε έναν μικρό απολογισμό της πορείας σας από το τότε στο σήμερα: Πόσο αλλάξατε το ύφος σας, πώς εξελιχθήκατε και πόσο τα χρόνια που πέρασαν επέδρασαν καταλυτικά ή όχι στην καλλιτεχνική σας εξέλιξη;

Στο Παρίσι πήγα το 1980, αφού είχα τελειώσει τη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και μπήκα στο ατελιέ του Κρεμονίνι το 1983. Είχα αυτήν την τύχη να τον συναντήσω, να τον εμπιστευτώ και να τον αφήσω να μου ανοίξει τα μάτια και το μυαλό στον απέραντο κόσμο της ζωγραφικής. Να με βοηθήσει να απαλλαγώ απ' ό,τι άχρηστο κουβαλούσα μαζί μου φτάνοντας εκεί. Το θέατρο το φέρνω μέσα μου από τότε που έκανα τα πρώτα έργα με τα «εσωτερικά», το 1986, μέχρι σήμερα. Η εμπειρία τού να δουλεύεις μέσα σε μια άδεια αίθουσα εγκαταλειμμένου θεάτρου με τα βελούδα στα καθίσματα δεν συγκρίνεται με τίποτα. Από τότε τα θέατρα μπαίνουν συχνά στη ζωγραφική μου είτε ως άδειοι χώροι είτε σε δράση, ή ως μικρά θεατράκια χωμένα στη βλάστηση. Η σειρά αυτή με τα θέατρα ήταν τα πρώτα έργα που εξέθεσα στην Αθήνα και ακολούθησαν τοπία από τη νότια Γαλλία, ορυζώνες και βάλτοι της Αρλ, και αμπελώνες από το Μπορντώ, σταθμοί στη ζωή μου και στη ζωγραφική μου. Τα στάδια στη ζωγραφική μου πορεία έχουν να κάνουν με τους βιωματικούς κυρίως κύκλους που εμπλούτισαν τα οπτικά μου κίνητρα, τα χρόνια των μουσείων, των σημαντικών εκθέσεων, των ζωγραφικών ανακαλύψεων στη Γαλλία και τα χρόνια της επιστροφής όπου φαίνεται πως χωνεύτηκε και ενσωματώθηκε σιγά σιγά στη ζωγραφική μου, ό,τι είχα μάθει και αγαπήσει. Πιστεύω πως το «ύφος» μου δεν άλλαξε και οι κύκλοι που έκλεισαν μάλλον βελτίωσαν την εικαστική μου γλώσσα, γιατί αυτό είναι το πιο βασικό για μένα, να αρθρώνω όσο καλύτερα γίνεται έναν ζωγραφικό λόγο, για να μπορεί το έργο να επικοινωνεί ανεμπόδιστα με τον θεατή. Στάθηκα τυχερή που σε κάθε ζωγραφικό ταξίδι μέσα στα χρόνια κατάφερα να συνομιλήσω με τα τελάρα μου, αφήνοντας εκείνα να με καθοδηγήσουν, σαν να πρόκειται για χέρι ανθρώπινο. Νιώθω πολύ τυχερή που ο τόπος της ουτοπίας μου, εκεί όπου μετουσιώνονται οι επιθυμίες μου σε ζωγραφική, είναι το σπίτι μου.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Θρανία και σινεμά στην εξοχή», λάδι σε πανί, 2018, 150 χ 230 εκ.

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Κάσος 3», κάρβουνο, ξηρό παστέλ και ακουαρέλα σε πανί, 2019, 100 χ160 εκ.

Τι είναι το εργαστήριό σας; Τόπος όπου η επιθυμία σας παραμένει παρούσα και ανεξάντλητη, ένα μέρος όπου συνδιαλέγεστε στην ουσία με τον εαυτό σας ή ένα σκέτο εργοτάξιο όπου δημιουργείτε χειρονομίες που αργότερα από σκέτο κτήμα σας θα γίνουν και κτήμα όλων των θεατών;
Έχει ενδιαφέρον να διαβάζει κανείς την κίνηση της χειρονομίας μέσα στο τελάρο. Αυτό που βλέπει, βέβαια, είναι το αποτύπωμά της, τη διαδρομή του πινέλου πάνω στο έργο, την ενέργεια της ύλης που κάνει το βλέμμα να το διατρέχει από την μια άκρη στην άλλη. Το εργαστήριο είναι ο παράλληλος κόσμος όπου οι επιθυμίες γεννιούνται, μετουσιώνονται σε έργο, πεθαίνουν και ξαναγεννιούνται. Όταν τελειώνει η επιθυμία τελειώνει και το έργο. Όμως η επιθυμία είναι η ψυχή του έργου, το συνοδεύει και ακουμπά η ενέργειά της στο βλέμμα του θεατή και συνδέεται ψυχικά με τον δικό του κόσμο κι έτσι το έργο ολοκληρώνεται στα μάτια του, σε κάθε κοίταγμα.

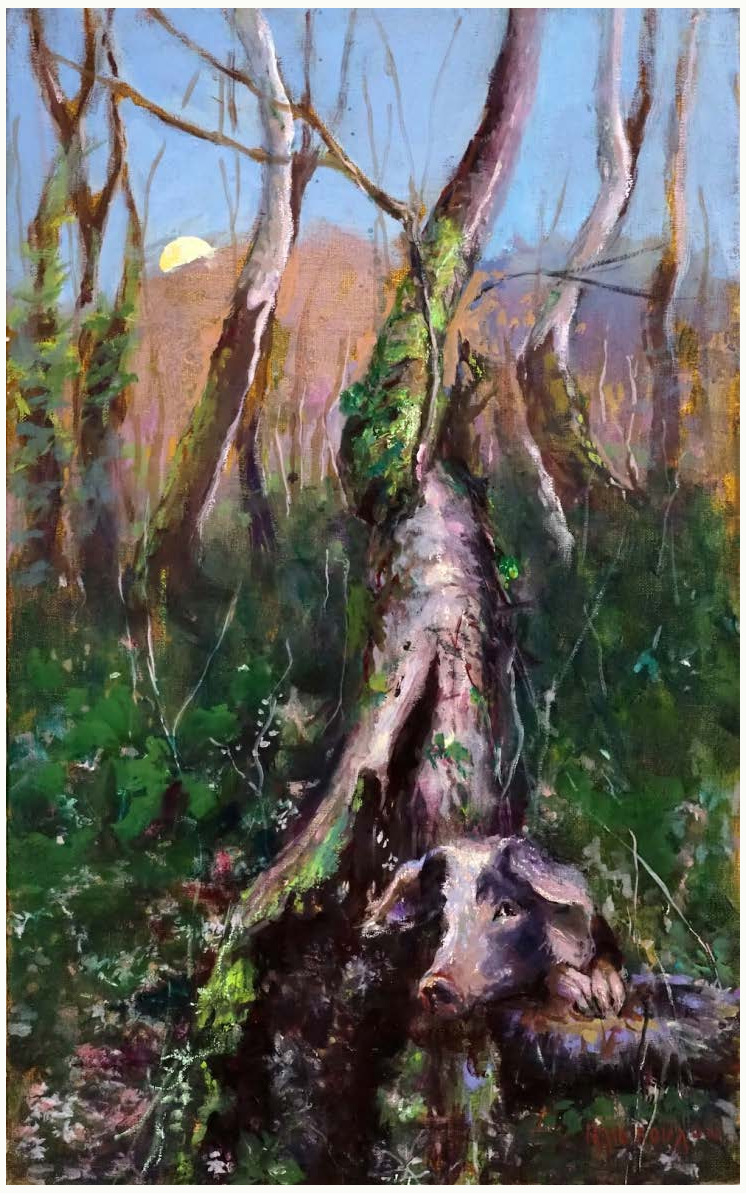

Ειρήνη Ηλιοπούλου, «Γουρουνάκι», λάδι σε πανί, 2020, 38 χ 60 εκ.

Ειρήνη Ηλιοπούλου

Ειρήνη Ηλιοπούλου, Τόποι Επιθυμίας
Γκαλερί Σκουφά, Σκουφά 4, Κολωνάκι, έως 14 Δεκεμβρίου

Περισσότερες πληροφορίες για την έκθεση στο **City Guide της Athens Voice**.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΚΑΛΕΡΙ ΓΚΑΛΕΡΙ ΣΚΟΥΦΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΔΗΜΟΦΙΛΗ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΑΔΑ
Το σκίτσο του Αρκά για το δύσκολο πρωινό ξύπνημα
Newsroom

Χυδαία συμπεριφορά πελάτη προς εργαζόμενο σε εστιατόριο της Αθήνας - Η απάντηση της επιχείρησης
Newsroom

Νεκρή βρέθηκε 26χρονη στο σπίτι της στη Θεσσαλονίκη - Την εντόπισε ο αδερφός της
Newsroom

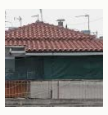

Πρόσωπο-κλειδί συνδέει τη δολοφονία του 7χρονου Ανδρέα από την Κυψέλη με τον βιασμό του Φίλιππου από τα Πετράλωνα
Γιώργος Σόμπολος

Απομακρύνθηκε το «αιωρούμενο» μπαλκόνι από το ξενοδοχείο στη Συγγρού (εικόνες)
Newsroom

ΑΠΟΨΕΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Φιλελεύθερη δημοκρατία και κράτος δικαίου
Γιάννης Μεϊμάρογλου

ΘΕΜΑΤΑ

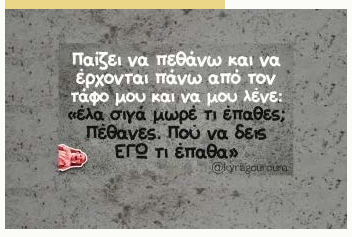

YOLO
Τα YOLO της Τρίτης 24.01.2023
Λίνα Μανδράκου

Τα YOLO της Τετάρτης 25.01.2023
Λίνα Μανδράκου

«Φρουροί των Αγράφων»: Η οικογένεια Τσιαχρή διατηρεί την καθαρότητα των ελληνικών ποιμενικών στα Άγραφα
Μαριάννα Μανωλοπούλου

Γιατί οι άνθρωποι σήμερα φλυαρούν τόσο πολύ;
Λαμπρινή Τρούγκου

Χρήστος Ρούμτσιος: Ποιος είναι ο 19χρονος που κατέκτησε το χρυσό στον τελικό των 60μ. με εμπόδια στη Βαλένθια
Μαριάννα Μανωλοπούλου

ΣΤΗΛΕΣ

COSMIC TELEGRAM
Τα Ζώδια της Τρίτης 24.01.2023
Zarastro

...ΚΑΙ ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥΣ
Αξιολόγηση εκπαιδευτικών: Οι κρίνοντες που δεν θέλουν να κριθούν
Μάνος Βουλαρίνος

COSMIC TELEGRAM
Τα Ζώδια της Τετάρτης 25.01.2023
Zarastro

CRIMINAL MINDS
Ίαν Μπρέιντι και Μάιρα Χέντλι: Το πιο μισητό ζευγάρι δολοφόνων
Μιμή Φιλιππίδη

...ΚΑΙ ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥΣ
Μαζί με τους καλλιτέχνες για ιδιωτική ανώτατη εκπαίδευση
Μάνος Βουλαρίνος

CITY GUIDE

ΟΡΟΙ ΧΡΗΣΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ

OSMIC TELEGRAM ΑΠΟ ΤΙΣ

UT

ENGLISH GUIDE

ATCOM PRODUCTION